

Чи доводилося вам коли-небудь співати «Гоп, мої гречаники», якщо в самого кишки грають марш, або й вдавати з себе веселого і безтурботного, коли не тільки на глядачів, а й на світ Божий дивитися не хочеться? Якщо доводилося, то ви, очевидно, зрозуміли, що за лаштунками нашого будинку культури чи сільського клубу життя зовсім інше. Бо оті розвеселі дядьки з молодичками, які вас

БРИНІЛА ПІСНЯ МОВ СЛЪОЗА

У районі відзначили Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва

сьогодні тішать, завтра будуть думати, чим прогодувати сім'ю. Адже зарплата і завідуючого сільським клубом, і методиста районного центру дозволя, інших працівників культури досі залишалася аж надто скромною. Тому вони заслуговують не лише аплодисментів, а й теплих слів. Хоча б за те, що в нинішній нелегкий час знаходять в собі сили підтримувати вогник любові до мистецтва, який ще жевріє в людських душах. Саме такі слова, схоже, і знайшов у вітальному виступі на урочистості, що відбулася нещодавно в районному центрі дозволя, заступник голови райдержадміністрації Анатолій Смалько. А слова були підтверджені нагородами – квітами, грамотами і грошовими винагородами, які вони разом із заступником голови районної ради Анатолієм Парфенюком вручили завідуючій клубом села Перемилівка Світлані Грицюк, директору дитячої музичної школи Володимирі Яремчуку, художньому керівнику районного центру дозволя В'ячеславу Лук'янчуку. Присутніх привітали також начальник відділу культури і туризму РДА Ірина Полінська

та голова галузевої ради голів профкомів працівників культури Людмила Романович. Грамоти і грошові винагороди отримали завідуючі публічно-шкільними бібліотеками сіл Посників, Підгайці, Хорупань, Перемилівка Людмила Гусар, Тетяна Козел, Світлана Осипчук, Людмила Хмилевська, провідний бібліотекар ЦРБ Валентина Демидюк, керівник аматорського народного квартету «Байда» РЦД Юрій Дейсун, викладач дитячої художньої школи Алла Момотюк, директори Довгошиївського будинку культури Марія Петрук, Ярославського – Світлана Слива, завідуючий клубом села Малин Василь Савич. Знайшлися теплі слова і для викладача музичної школи Сергія Єсіпова, у котрого день народження майже співпав із професійним святом.

Та ось в урочистих акордах звучать і сумні ноти – присутні вклоняються світлій пам'яті Вадима Баласа – Заслуженого працівника культури України, поборатима по нелегкому пісенному ремеслу.

«Ясени, ясени, бачу вас за селом край дороги...» - звучить у важкій тиші залу такий знайомий усмі до болю Вадимів

голос. А ось і він, але, на жаль, не на рідній сцені біля звичного мікрофона, а в примарному сьайві проєктора, який у світлинах відтворює життєві віхи життя. Здається мимоволі, що він знову ожив, дивом повернувшись із далекого вирію.

Ясени, ясени...

За селом прокричали лелеки,

І холодний як лід

Залишили на обрії слід...

Разом із Вадимовою піснею залом котяться жалі. Хтось тяжко зітхає, хтось витирає гірку слъозу. А у руках Любові Балас, котра, залишившись вдовою, досі оплакує мужа, пламеніють, мов жар, квіти. Як пам'ять про недоспівану пісню. Втім, Вадимову пісню таки доспівають ті, хто пов'язав своє життя з нелегким аматорським ремеслом, що красномовно і підтвердив вокальний дует «Дуліби», котрий зігрів теплом таланту розтровожені душі. Щоправда, винуватці торжества трохи незвично почувалися у ролі глядачів. Але свято лишається святом, а пісня – піснею. Навіть тоді, коли в ній бринить слъоза...

Василь ХУДИК.